

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/34577 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 22 maart 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 maart 2007, verzonden op 23 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in grief 1 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 2 klaagt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) slechts van toepassing is in reguliere zaken waarin is verzocht om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf. Volgens appellant blijkt uit de Vreemdelingenwet 2000 noch uit het Vb 2000 en de daaraan verwante regelgeving dat de genoemde vergunning alleen kan worden verstrekt in de door de rechtbank genoemde gevallen. Ook uit artikel 3.52 van het Vb 2000 en de wetsgeschiedenis bij dit artikel blijkt dat niet, aldus appellant. Gelet hierop is de rechtbank er, volgens appellant, bij de beoordeling van de vraag of hem een vergunning als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000 had moeten worden verleend ten onrechte van uitgegaan dat dit alleen mogelijk is in gevallen waarin aan een vreemdeling een reguliere verblijfsvergunning is verleend en niet, zoals in het voorliggende geval, een verblijfsvergunning asiel. Verder voert appellant in dit verband aan dat hij in de voornemenprocedure bij brief van 16 november 2005 subsidiair heeft verzocht om een reguliere vergunning op grond van artikel 3.52 van het Vb 2000. Volgens appellant is de rechtbank er ten onrechte aan

voorbijgegaan dat de minister – gemotiveerd – op deze aanvraag had moeten beslissen.

2.2.1. Bij brief van 25 oktober 2005 heeft appellant zienswijzen ingebracht tegen het voornemen van de minister van 14 september 2005 tot afwijzing van de aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen. Bij brief van 16 november 2005 heeft appellant de zienswijzen aangevuld in die zin dat hij zich beroept op artikel 3.52 van het Vb 2000 dan wel verzoekt hem een vergunning tot verblijf op grond van dit artikel te verlenen.

2.2.2. De voorliggende procedure ziet op het besluit van de minister inzake de aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen. De rechtbank heeft in zoverre terecht geoordeeld dat artikel 3.52 van het Vb 2000 niet van toepassing is omdat deze bepaling ziet op aanvragen om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf.

Met haar overweging dat de aanvraag van appellant ziet op verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd en niet op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf, is de rechtbank er echter ten onrechte aan voorbijgegaan dat in de brief van 16 november 2005 tevens wordt verzocht om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000. Dat dit verzoek een subsidiair karakter draagt doet daaraan niet af, reeds omdat het – primaire – verzoek om een asielvergunning niet tot vergunningverlening heeft geleid. De minister had ook op dit subsidiaire verzoek dienen te beslissen. De rechtbank heeft niet onderkend dat zij, gelet hierop, het beroepschrift voor zover dit ziet op de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000 had dienen op te vatten als een bezwaarschrift gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit op die aanvraag dat ingevolge artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht voor de toepassing van de wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep met een besluit wordt gelijkgesteld, en met toepassing van artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht ter behandeling als bezwaarschrift aan de minister had dienen door te zenden. Gezien het vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte het beroep voor zover dit ziet op de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000 ongegrond verklaard.

De grief slaagt in zoverre.

2.3. Het hoger beroep, voor zover dit is gericht tegen de ongegrondverklaring van het beroep voor zover dit ziet op de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000, is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient in zoverre te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen zal de Afdeling het beroep bij de rechtbank voor zover dat ziet op de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000 niet-ontvankelijk verklaren. Zij verstaat dat het beroepschrift aan de minister wordt teruggezonden opdat deze het in zoverre behandelt als bezwaarschrift.

Het hoger beroep is voor het overige kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient in zoverre te worden bevestigd.

2.4. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep, voor zover dit is gericht tegen de ongegrondverklaring van het beroep voor zover dit ziet op de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000, gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 22 maart 2007 in zaak no. AWB 06/34577 in zoverre;
- III. verklaart het door de vreemdeling in die zaak ingestelde beroep, voor zover dit ziet op de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000, niet-ontvankelijk;
- IV. bevestigt de uitspraak voor het overige;
- V. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 644,00 (zegge: zeshonderdvierenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellant onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

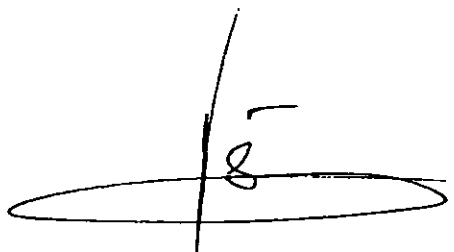
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 juli 2007

154

Verzonden: **12 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/34577

V-nr(s):

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 22 maart 2007

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. G.J.W.M. Kipping te Breda,

en

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde mr. drs. M.F. van der Lubbe.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 20 juni 2006
(hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde
tijd als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift
ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 2 maart 2007. Eiser is in persoon
verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten
vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op [] de Sierraleoonse nationaliteit te
bezitten en sedert 2 juni 2001 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft ter
onderbouwing van zijn aanvraag, voor zover van belang en samengevat, het volgende
aangevoerd. Eiser is afkomstig uit [] in Sierra Leone en behoort tot de Fulla
bevolkingsgroep. Eiser werd in 1998 meegenomen door de rebellen. Hij werd gedwongen
mee te gaan naar verschillende plaatsen en heeft huizen moeten verbranden en bagage voor

Reg.nr(s): AWB 06/34577

blad 2

de rebellen moeten dragen. Ook heeft eiser diamanten moeten delven voor de rebellen. De burgers en de Kamajors hebben eiser gezien. Eiser werd geslagen en mishandeld door de rebellen. In 2001 is eiser kunnen ontsnappen uit . Via de bossen kwam hij bij een weg uit, waar hij door een vrachtauto is meegenomen naar Conakry in Guinee. Eiser heeft daarna Sierra Leone moeten verlaten, omdat hij vreesde voor de rebellen, maar ook voor de soldaten van de Ecomog en de Kamajors, die eiser hadden gezien bij de rebellen. Ook de burgers zouden eiser kunnen doden.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 34 Vw 2000 in samenhang met het bepaalde in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte de gevraagde vergunning heeft onthouden. Volgens eiser is het bestreden besluit onzorgvuldig voorbereid en berust het besluit op een onduidelijke motivering. Naar de mening van eiser heeft verweerder eiser thans het ontbreken van documenten aangaande zijn identiteit, nationaliteit en reis niet kunnen tegenwerpen, nu dit eiser niet is tegengeworpen ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eiser. Sowieso mag geen twijfel bestaan over de identiteit en nationaliteit van een vreemdeling alvorens hem een verblijfsvergunning te kunnen verlenen. Verder heeft verweerder ten onrechte het asielrelaas ongeloofwaardig geacht. De ontsnapping mag eenvoudig lijken, maar heeft wel op die manier plaatsgehad. Ook heeft eiser geloofwaardige verklaringen afgelegd over de woonomgeving, aanval van de rebellen en zijn vlucht. Eiser lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (hierna: ptss), waarvoor behandeling in Sierra Leone niet mogelijk is. Bij terugkeer naar Sierra Leone dreigt schending van artikel 3 EVRM, gelet op eisers medische situatie. In ieder geval heeft eiser traumatische ervaringen opgedaan en maakt hij om die reden aanspraak op een verblijfsvergunning. Voorts is eiser van mening dat verweerder ten onrechte geen gebruik heeft gemaakt van de hem bij artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) verleende bevoegdheid om van het beleid af te wijken. Aangaande de bijzondere omstandigheden heeft eiser in dit verband verwezen naar zijn legale verblijf van drie jaren hier te lande en het feit dat hij daarna nog eens twee jaren heeft moeten wachten op een beslissing op onderhavige aanvraag. Bovendien heeft eiser in dit verband gewezen op zijn medische situatie. Tot slot heeft eiser aangevoerd dat verweerder ten onrechte niet ambtshalve heeft beoordeeld of eiser ingevolge artikel 3.52 Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), en gelet op de door hem aangevoerde bijzondere omstandigheden als hiervoor vermeld, in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning onder de beperking voortgezet verblijf.

Ter zitting heeft eiser aangevoerd dat hij zich, zowel ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning als in de huidige situatie, met betrekking tot artikel 29, eerste lid, Vw 2000 slechts beroept op de c-grond van dat artikel.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Reg.nr(s): AWB 06/34577

blad 3

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

Volgens artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

c van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.6 Vaststaat dat eiser bij besluit van 12 oktober 2001 in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 met ingang van 23 juni 2001, geldig tot 23 juni 2004.

Tussen partijen is niet in geschil dat verweerder bij brief van 16 september 2002 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft bericht dat het kabinet heeft besloten het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leoneanse nationaliteit te beëindigen. Dit besluit heeft verweerder gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van 8 juli 2002 inzake Sierra Leone, waaruit volgens verweerder blijkt dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone in het algemeen is verbeterd. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder met een verwijzing naar artikel 34 Vw 2000 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van die wet terecht heeft overwogen dat de rechtsgrond waarop de verblijfsvergunning aan eiser is verleend, is komen te vervallen. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid gebruik mogen maken van de aan hem in artikel 34 Vw 2000, gezien in samenhang met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, gegeven bevoegdheid om de onderhavige aanvraag af te wijzen.

Verweerder heeft voorts bekeken of aanleiding bestaat om eiser op basis van één van de overige gronden van artikel 29 Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

2.7 In het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eiser er geen aanleiding bestond voor het verlenen van een verblijfsvergunning op basis van een andere grond dan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000.

Reg.nr(s): AWB 06/34577

blad 4

Verweerder heeft zich dienaangaande op het standpunt gesteld dat eisers verklaringen ongeloofwaardig zijn en heeft daartoe allereerst overwogen dat eiser onder andere geen reisdocumenten heeft overgelegd om zijn reisverhaal te staven terwijl hij evenmin in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare gegevens omtrent de reisroute te geven, terwijl dit wel in redelijkheid van hem verwacht mocht worden.

Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op voornoemd standpunt heeft kunnen stellen. Redengevend hiervoor is dat eiser heeft nagelaten inhoudelijk op de aan dit standpunt ten grondslag gelegde motivering te reageren, maar slechts heeft volstaan met het betoog dat nu aan eiser bij besluit van 12 oktober 2001 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, verweerder het toerekenbaar ontbreken van documenten niet meer aan eiser heeft mogen tegenwerpen. Eiser wordt niet gevolgd in dit betoog, nu aan eiser destijds op grond van het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, zonder dat een verdere inhoudelijke beoordeling, waaronder het toerekenbaar ontbreken van documenten, van zijn asielrelaas heeft plaatsgevonden. Dit is overigens conform het door verweerder gevoerde, in C1/4.5.1 Vreemdelingencirculaire 2000 en door de rechtbank niet onredelijk geachte, beleid.

Reeds op grond van het voorgaande heeft verweerder door het toerekenbaar ontbreken van documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aangetast mogen achten. Nu eiser desondanks meent dat hij bescherming behoeft, heeft verweerder van eiser een grotere inspanning mogen verlangen om de noodzaak daartoe aannemelijk te maken. Van het relaas dient een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser daarin niet is geslaagd. Verweerder heeft hiertoe in redelijkheid kunnen overwegen, mede gelet op de daaraan ten grondslag gelegde uitgebreide motivering, dat eiser vage, summiere en bevreemdingwekkende, en daarmee ongeloofwaardige, verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijf bij de rebellen, over de periode dat hij bij de rebellen heeft verbleven, over namen van rebellen en de plaatsen waar hij met de rebellen zou zijn geweest, alsmede over de ontsnapping aan de rebellen. Dit klemmt te meer nu eiser slechts gemotiveerd heeft betwist dat de wijze van ontsnapping eenvoudig zou zijn, maar heeft nagelaten gemotiveerd in te gaan op de overige door verweerder aangevoerde omstandigheden die verweerder aanleiding hebben geven tot de conclusie dat eisers relaas ongeloofwaardig is.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eiser aangaande de door hem ondervonden problemen die uiteindelijk ertoe hebben bijgedragen dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser ten tijde van de verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.8 In het bestreden besluit heeft verweerder zich ook op het standpunt gesteld dat de veranderde huidige situatie in Sierra Leone niet kan leiden tot verlening van een verblijfsvergunning op één van de gronden van artikel 29 Vw 2000. De rechtbank is van oordeel dat verweerder hierin kan worden gevolgd. Gelet op al het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. Derhalve heeft de gewijzigde, verbeterde, situatie in Sierra Leone verweerder geen

Reg.nr(s): AWB 06/34577

blad 5

aanleiding hoeven geven tot een andersluidend oordeel ten aanzien van zijn eerdere standpunt aangaande eisers aanspraak op een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.9 De rechtbank volgt eiser evenmin in zijn betoog dat verweerder in de door hem aangevoerde omstandigheden aanleiding heeft moeten zien om, met toepassing van artikel 4:84 Awb, af te wijken van het beleid. Ter zitting heeft eiser aangevoerd dat in dit verband bedoeld wordt op afwijking van het categoriale beschermingsbeleid. Het categoriale beschermingsbeleid ziet evenwel op een categorie van asielzoekers die in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning aangezien terugkeer voor hen naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou genuigen in verband met de algehele situatie aldaar. Nu niet in geschil is dat het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone is afgeschaft, vermag de rechtbank niet in te zien dat omstandigheden, aangedragen door een individuele vreemdeling, verweerder ertoe zouden moeten nopen af te wijken van dit beleid. De individuele omstandigheden zijn namelijk in dit verband geenszins van belang.

2.10 Voor zover eiser heeft betoogd dat hij wellicht in aanmerking had moeten komen voor een verblijfsvergunning ingevolge het bepaalde in artikel 3.52 Vb 2000 volgt de rechtbank eiser hierin evenmin. Allereerst is daarvoor van belang vast te stellen dat de aanvraag van eiser ziet op verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd en niet op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verband houdende met voortgezet verblijf. Naar het oordeel van de rechtbank is voornoemde bepaling, anders dan eiser heeft betoogd, slechts van toepassing in reguliere zaken waarin is verzocht om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf, nu de bepaling expliciet daarvan spreekt.

2.11 Op grond van het voorgaande heeft verweerder terecht de door eiser gevraagde verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen.

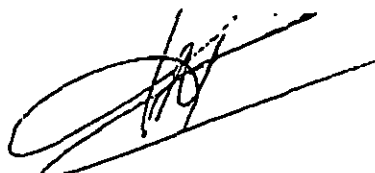
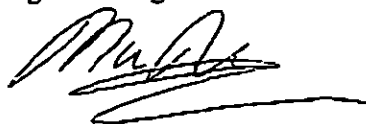
2.12 Op grond van het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M.L. Weerkamp en in het openbaar uitgesproken op 22 maart 2007, in tegenwoordigheid van mr. M.P.J. Tillie, griffier.

Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Reg.nr(s): AWB 06/34577

blad 6

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 23 MRT 2007

Baronie Advocaten

RAAD VAN STATE	
20 APR 2007	
ZAAK: 200702753	V
AAN:	
BEHANDELD DOOR:	PAR:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
PER FAX: (070) 365 13 80
16 pag. (incl. prod.)

Breda, 20 april 2007
onze referentie: 20070258 / GK / gk
e-mail direct: kipping@baronie-advocaten.nl
uw referentie:
inzake: Hoger beroep van

Geachte heer, mevrouw,

1. Inleiding

- 1.1 Appellant is , geboren op , van Sierra Leone nationaliteit. Appellant kiest voor deze zaak woonplaats te (4818 PG) Breda aan de Baronielaan 161 ten kantore van mr. G.J.W.M. Kipping, die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, d.d. 22 maart 2007, verzonden op 23 maart 2007 (Awb 06 / 34577; productie 1).
- 1.2 Het beroep van appellant richtte zich tegen de beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 20 juni 2006, verzonden op 21 juni 2006, waarbij de aanvraag d.d. 27 mei 2004 om een asielvergunning voor onbepaalde tijd heeft afgewezen. Verweerder is de ambtsopvolger van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, te weten de staatssecretaris van Justitie.
- 1.3 Zodra de Raad voor de Rechtsbijstand een toevoeging heeft verstrekt wordt u hiervan een kopie toegezonden.
- 1.4 Hieronder worden de grieven van het hoger beroep uiteengezet. Daarbij wordt voor de duidelijkheid zoveel mogelijk de volgorde van de overwegingen in de uitspraak van de rechtbank aangehouden. Appellant handhaaft al hetgeen hij eerder in de procedure naar voren heeft gebracht, voor zover daar in het kader van de onderhavige hoger beroepsprocedure niet op wordt teruggekomen. Appellant is van mening dat er in onderhavige procedure *'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de*

Advocaten:
mr G.A.P. Avontuur
mr M.J.E.M. Edelmann, tevens NMI-mediator
mr G.J.W.M. Kipping
mr C.S. de Lange
mr W.J.G. Schröder

Baronielaan 161, 4818 PG Breda T 076 - 522 23 46
F 076 - 522 12 15 E info@baronie-advocaten.nl W baronie-advocaten.nl

Baronie Advocaten

P. Diallo
IND: 0106.23.8014
Hoger beroep asiel

rechtsonwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van een 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepsschrift leent zich volgens appellante derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

2. Grief 1

- 2.1 Deze grief richt zich tegen de volgende rechtsoverwegingen van de rechtbank:

"Nu niet in geschil is dat het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone is afgeschaft, vermag de rechtbank niet in te zien dat omstandigheden, aangedragen door een individuele vreemdeling, verweerder ertoe zouden moeten nopen af te wijken van dit beleid. De individuele omstandigheden zijn namelijk in dit verband geenszins van belang." (r.o. 2.9)

- 2.2 Het gegeven dat het bij het categoriale beschermingsbeleid om de algehele situatie in een land gaat met betrekking tot een categorie asielzoekenden betekent niet dat hiervan in individuele gevallen niet van zou kunnen worden afgeweken. Zoals altijd dient dat van geval tot geval te worden beoordeeld. Het algemene karakter van het beschermingsbeleid sluit dit niet uit. Dit zou een ongewenste beperking van de inherente afwijkingsbevoegdheid betekenen die uit de wetsgeschiedenis noch uit de rechtspraak blijkt.
- 2.3 Bij artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht gaat het erom of het handelen conform de beleidsregel voor een belanghebbende gevolgen heeft die vanwege bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Appellant betoogde als belanghebbende tijdens de beroepsprocedure (in de aanvullende gronden van beroep d.d. 25 augustus 2006 en d.d. 15 februari 2007) dat de gevolgen van de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid op grond van bijzondere individuele omstandigheden in zijn geval onevenredig zijn met het doel van de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid, te weten een restrictief toelatingsbeleid. Hetzelfde onevenredige gevolg heeft de weigering hem een asielvergunning op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst te verlenen. Ook dit beleid voert verweerder in het kader van het doel van de Vreemdelingenwet, te weten een restrictief toelatingsbeleid.
- 2.4 De rechtbank heeft alleen ten aanzien van het categoriale beschermingsbeleid gemotiveerd waarom niet zou hoeven worden afgeweken van dit beleid,

Baronie Advocaten

P. Diallo
IND: 0106.23.8014
Hoger beroep asiel

maar heeft geen enkele overweging gemaakt ten aanzien van het afwijken van het traumatabeleid. De grief is alleen daarom al gegrond.

- 2.5 Als bijzondere omstandigheden had appellant aangevoerd langdurig rechmatig verblijf in Nederland (waarvan drie jaar op basis van een asielvergunning en voor de overige bijna drie jaar in afwachting van procedures), integratie in de Nederlandse samenleving door onder meer opleiding en werk als gevolg van dit lange verblijf en de constatering van artsen dat appellant lijdt aan een posttraumatische stressstoornis. Dit laatste is van belang met betrekking tot het beleid van verweerder ten aanzien van de c-grond. Hoewel sprake is van een posttraumatische stressstoornis en verweerder die niet betwist, wordt geen asielvergunning op basis van de c-grond verleend. Verweerder had moeten beoordelen of in afwijking van dit beleid appellant toch verblijf had moeten worden toegestaan.
- 2.6 Van verweerder had mogen worden verwacht dat inzicht werd gegeven in de overwegingen op grond waarvan de omstandigheden niet bijzonder genoeg geacht worden. De motivering van een besluit dient kenbaar te zijn en is dat op zit punt in de onderhavige zaak niet. De rechtbank is hier ten onrechte aan voorbij gegaan en bezondigt zich hier zelf ook aan. De bestreden uitspraak is op dit punt onvoldoende gemotiveerd.
3. Grief 2
- 3.1 Deze grief richt zich tegen de volgende overwegingen van de rechtbank:
"Voor zover eiser heeft betoogd dat hij wellicht in aanmerking had moeten komen voor een verblijfsvergunning ingevolge het bepaalde in artikel 3.52 Vb 2000 volgt de rechtbank eiser hierin evenmin. Allereerst is daarvoor van belang vast te stellen dat de aanvraag van eiser ziet op verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd en niet op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verband houdende met voortgezet verblijf. Naar het oordeel van de rechtbank is voornoemde bepaling, anders dan eiser heeft betoogd, slechts van toepassing in reguliere zaken waarin is verzocht om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met voortgezet verblijf, nu de bepaling expliciet daarvan spreekt." (r.o. 2.10)
- 3.2 Uit de Vreemdelingenwet 2000, noch uit het Vreemdelingenbesluit 2000 en verwante regelgeving blijkt dat een vergunning tot voortgezet verblijf alleen kan worden verstrekt in de door de rechtbank genoemde gevallen. Regelingen voor voortgezet verblijf zijn vastgelegd in de artikelen 3.50, 3.51 en 3.52 Vb. In de artikelen 3.50 en 3.51 Vb worden een aantal mogelijkheden genoemd op grond waarvan een vergunning tot voortgezet verblijf kan worden verstrekt. Artikel 3.52 Vb regelt overige, niet bij wet

Baronie Advocaten

IND: 0106.23.8014
Hoger beroep asiel

voorziene gevallen van vreemdelingen die rechtmatig verblijf hebben gehad als bedoeld onder artikel 8, onder a tot en met e, dan wel 1, Vw en van wie naar het oordeel van de minister wegens *"bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat"*.

Nergens in dit artikel staat dat de vreemdelingen een reguliere of een amv-vergunning moet hebben gehad. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dit evenmin. De wetgever stond blijkbaar voor ogen dat zich met betrekking tot vreemdelingen situaties kunnen voordoen die de wetgever op dat moment niet kon voorzien, maar die aanleiding konden zijn om aan een rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdeling voortgezet verblijf toe te staan.

- 3.3 Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank de beoordeling van de vraag of verweerder aan appellant een vergunning tot verblijf ex artikel 3.52 Vw had moeten verlenen ten onrechte beperkt tot die gevallen waarin aan een vreemdeling slechts een reguliere verblijfsvergunning was verleend en niet een asielvergunning, zoals in de zaak van appellant.
- 3.4 Appellant deed een gemotiveerd subsidair verzoek op artikel 3.52 Vb tijdens de voornemensprocedure bij brief van 16 november 2005. Uit de uitspraak van uw Afdeling d.d. 2 maart 2007 (zaaknr. 200608053/1, productie 2) volgt dat verweerder ook een verzoek met een subsidair karakter een aanvraag is waarop moet worden beslist, *"reeds omdat het primaire verzoek niet tot vergunningverlening heeft geleid"*.
- 3.5 Nu de verblijfsvergunning ex artikel 3.52 Vb materiële wetgeving betreft dient verweerder gemotiveerd te overwegen waarom de aangevoerde omstandigheden niet kunnen leiden tot verlening van de gevraagde verblijfsvergunning. Verweerder dient daarbij inzicht te verschaffen in die gevallen waarin een beroep op artikel 3.52 Vb wel is gehonoreerd. Zonder dit inzicht blijft onduidelijk welke criteria aanleiding kunnen geven tot voortgezet verblijf op deze grond, hetgeen de afwijzing bij voorbaat in strijd met het verbod van willekeur doet komen. In verband hiermee zijn verwezen naar de uitspraak van uw Afdeling van (zaaknr. 200605794/1, 2007/3, m. nt. , JV 2007/56, m. nt.).
- 3.6 Gelet hierop dient verweerder dus wel degelijk te beslissen ten aanzien van het verzoek appellant een vergunning tot voortgezet verblijf te verlenen. Verweerder kan daarbij niet volstaan met de veronderstelling dat artikel 3.52 Vb alleen ziet op zaken waarin eerder een reguliere verblijfsvergunning is verleend en niet een asielvergunning. Daarnaast dient verweerder inzicht ingeval van afwijzing van het verzoek inzicht te verschaffen in de overwegingen op grond waarvan de aangevoerde omstandigheden niet bijzonder dan wel individueel genoeg zijn om alsnog verblijf in Nederland te verkrijgen.

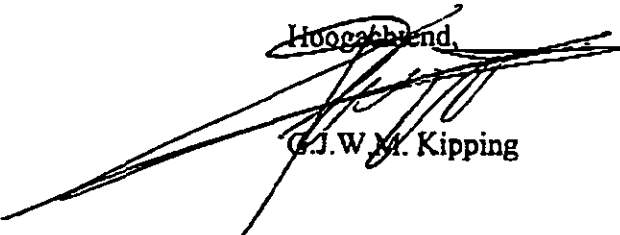
Baronie Advocaten

IND: 0106.23.8014
Hoger beroep asiel

4. Conclusie

- 4.1 Gelet op het vorenstaande kan worden geconcludeerd dat de bestreden uitspraak in strijd is met geschreven en ongeschreven rechtsregels, waaronder in iedere geval de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht.
- 4.2 Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellant uw Afdeling derhalve:
- dit hoger beroepschrift gegrond te verklaren;
 - de aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
 - het beroepschrift van appellant bij de rechtbank gegrond verklaren;
 - te bepalen dat verweerder opnieuw dient te beslissen ten aanzien van de inherente afwijkingsbevoegdheid, dan wel de vergunning tot voortgezet verblijf;
 - verweerder te veroordelen in de door appellant gemaakte proceskosten.

Afschrift hiervan zend ik aan de gemachtigde van verweerder.

Hoogachtend,

G.J.W.M. Kipping